

Alex Schulman
ELS SUPERVIVENTS

Columna

ALEX SCHULMAN
ELS
SUPERVIVENTS

Traducció de Carolina Moreno

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *OVERLEVARNA*

PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2022

© ALEX SCHULMAN, 2020

PUBLICAT D'ACORD AMB AHLANDER AGENCY

© DE LA TRADUCCIÓ: CAROLINA MORENO TENA, 2022

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2866-8

DIPÒSIT LEGAL: B. 434-2022

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

AMB LA COL·LABORACIÓ DEL DEPARTAMENT DE CULTURA

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL I

23.59 h

Un cotxe de policia baixa a poc a poc pel camí de tractor, solcant la verdor blavosa, en direcció a la finca. La cabana és allà, a la punta, tota sola, en la nit de juny que mai arriba a ser fosca del tot. És una senzilla caseta de fusta, de proporcions contrafetes, una mica més alta del que hauria de ser. El blanc de les cantonades s'ha escrostonat i la fusta vermella de la cara sud està cremada pel sol. La vegetació ha cobert les teules i la teulada és com la pell d'un animal prehistòric. No fa vent però sí una mica de fred, la part baixa dels vidres està entelada. Una única llum d'un groc llampant surt d'una de les finestres del pis de dalt.

A baix hi ha el llac, radiant i encalmat, enrivetat pels bedolls arran de l'aigua. I la sauna, on els nois anaven amb el seu pare els capvespres d'estiu i després baixaven a l'aigua balancejant-se per les roques can-

telludes, caminant en fila i fent equilibris amb els braços oberts, com crucificats. «Quin gust!», cridava el pare quan s'havia llançat a l'aigua; el seu crit ressonava damunt el llac i després es feia un silenci que només existia allà, en aquell indret tan allunyat de tot, un silenci que de vegades estremia en Benjamin però que en altres ocasions li provocava la sensació que tot tenia orelles.

Una mica més enllà, a la vora de l'aigua, hi ha un cobert per a les barques. La fusta s'ha podrit i la construcció ha començat a vinclar-se sobre el llac. I més amunt hi ha el graner, amb milions de forats dels corcs a les bigues i el rastre d'excrements d'animal de setanta anys d'antiguitat al terra de ciment. Entre el graner i la casa hi ha la gespa on els nois jugaven a futbol. El terreny fa pendent i a qui juga d'esquena al llac li toca córrer costa amunt.

Aquest és l'escenari, el quadre, unes quantes construccions petites en una esplanada d'herba amb el bosc darrere i l'aigua davant. Un indret inaccessible, tan aïllat com fa anys. Si et situaves a l'extrem de la punta i miraves al voltant, no hi veies cap rastre de vida humana. Comptades vegades sentien un cotxe que passés pel camí a l'altra riba del llac, el so remot d'un motor a poques revolucions, els dies secs d'estiu podien veure el núvol de pols que després s'enlairava des de dins el bosc; però no es trobaven amb ningú, estaven sols en aquest lloc del qual no marxaven i on no venia mai ningú. Una vegada van veure un çaça-

dor. Els nois jugaven al bosc i tot d'una va aparèixer un home vestit de verd i amb els cabells blancs, a uns vint metres de distància, que s'esmunyia entre els avets. Quan va passar a prop dels nois se'ls va mirar amb gest inexpressiu, es va posar l'índex als llavis i després va continuar avançant entre els arbres fins que es va fer fonedís. No el van delatar mai, va ser com un meteorit misteriós que hagués passat rasant però de llarg per la volta del firmament, sense xocar. Els nois no van parlar-ne mai després i en Benjamin de vegades es preguntava si havia arribat a succeir.

Fa dues hores que s'ha post el sol, el cotxe de policia baixa amb compte pel camí de tractor. L'home que condueix mira inquiet el capó davant seu, per veure què és el que va deixant sota el cotxe a mesura que avança pendent avall; s'inclina sobre el volant i mira amunt, però tot i així no aconsegueix veure els cimalls dels arbres. Els avets que s'enlairen fins més amunt de la casa són increïbles. Quan els nois eren petits ja eren enormes, però ara... S'enfilen fins a trenta, quaranta metres. El pare dels nois sempre es va sentir molt orgullós de la fertilitat d'aquest lloc, com si fos gràcies a ell. Enterrava germinats de rave a principis de juny i al cap d'un parell de setmanes s'enduia els nois a l'hortet per ensenyar-los com els puntets vermells arrengrats treien el cap de sota terra; però no et pots refiar de la fertilitat de la finca, aquí i allà el sòl és ben erm. La pomera que el pare va regalar a la mare pel seu aniversari encara és on la va plantar, però no

creix ni dona fruit. En alguns racons la terra no té pedres, és negra i densa, però en d'altres té la roca a prop, just a sota l'herba. Quan el pare va haver de posar una tanca per a les gallines, en clavar la palanca a terra de vegades passava entre l'herba afeixugada per l'aigua amb suavitat i amb un so esmorteït, però d'altres resonava com una mala cosa i el pare llançava un crit i les mans li vibraven per la resistència que ofería la roca.

El policia surt del cotxe. Moviments rutinaris quan ràpidament baixa el volum de l'aparell que du a l'espatlla i emet la seva particular piuladissa. És un home gros. Els estris escantellats i de color negre mat que li pengen de la cintura fan que d'alguna manera sembli que tingui els peus fermes a terra, els pesos l'empenyen avall, cap a l'escorça terrestre.

Llums blaves a través dels avets alts.

Aquests reflexos tenen alguna cosa especial, les muntanyes blavoses sobre el llac i els llums blaus del cotxe de policia. Es podria haver pintat en un llenç.

El policia fa unes passes cap a la casa i s'atura. Tot d'una queda desconcertat, observant l'escena. Els tres homes estan asseguts als esglaons de pedra que puguen a l'entrada de la casa. Ploren, abraçats entre ells. Van vestits amb americana i corbata. A l'herba, al seu costat, hi ha una urna funerària. Aconsegueix contacte visual amb un dels homes, s'aixeca. Els altres dos es queden asseguts, l'un als braços de l'altre encara. Estan xops i fets un nyap, ara entén per què han cridat una ambulància.

—Em dic Benjamin. He sigut jo qui ha avisat.

El policia busca un bloc a les butxaques. No sap que aquesta història difícilment es pot anotar en un tros de paper, que s'està endinsant en el final d'un llarg relat d'unes quantes dècades, el de tres germans que ara fa molt de temps van ser arrencats d'aquest indret i ara se'ls ha obligat a tornar, que tot el que hi ha aquí està unit, res no està aïllat ni es pot explicar per separat. El pes de tot el que hi té lloc ara mateix és immens, però la major part ja ha succeït, és clar. El que passa als graons de pedra, el plor dels tres germans, els rostres inflats i tota la sang, no és res més que l'última ondulació dibuixada a l'aigua, la més allunyada, a molta distància del lloc de l'impacte.

CAPÍTOL 2

La competició de natació

En Benjamin s'estava cada tarda a la vora de l'aigua amb el seu salabret i la seva galleda, davant la platgeta on eren el pare i la mare. Seguien el curs del sol de tarda, movien taula i cadires uns metres quan l'ombra els atrapava i així anaven fent, desplaçant-se a poc a poc a mesura que avançava el capvespre. Sota la cadira hi havia la Molly, la gossa, que veia amb sorpresa com el sostre desapareixia i després seguia tot l'embalum en el seu viatge al llarg de la vora de l'aigua. Ara els pares es trobaven a l'estació final i veien com el sol es ponia lentament rere els cimalls dels arbres, a l'altra riba del llac. Sempre seien l'un al costat de l'altre, espatlla amb espatlla, perquè tots dos volien contemplar el llac. Les cadires de plàstic blanques enfonsades a l'herba alta, una tauleta de fusta inclinada on els gots de cervesa plens de ditades brillaven amb el sol de tarda. Una fusta de tallar amb una punta

de salami, mortadella i raves. Una nevereta a l'herba entre ells que mantenia el vodka fred. Cada vegada que el pare feia un glop emetia un breu «ei», alçava el got en direcció al no-res i bevia. La manera com el pare tallava el salami feia tremolar la taula i que la cervesa vessés, una enrabiada fulminant envaïa la mare..., que subjectava el got fent una ganyota fins que havia acabat. En general el pare no se n'adonava, però en Benjamin sí. Registrava totes les alteracions, sempre des d'una certa distància perquè poguessin estar tranquils, però prou a prop per poder seguir la conversa, controlar els estats d'ànim i els humors. Sentia el seu murmurar cordial, el contacte dels coberts amb la vaixel·la, el so de quan algú encenia un cigarret, una riuada de sons que indicaven que entre ells tot anava bé.

En Benjamin caminava resseguint la vora de la platja amb el salabret. Sondejava l'aigua fosca, alguna vegada per atzar mirava directament el reflex de l'aigua i li feien mal els ulls com si s'haguessin malmès. Feia equilibris damunt les roques grans, escrutava el fons buscant capgrossos, aquests animals tan curiosos, negres i mandrosos, petites comes nedadores. En pescava alguns amb el salabret i els posava de seguida en captivitat dins la galleda vermella. Era una tradició. Ell arreplegava capgrossos amb els pares de teló de fons, i quan el sol s'havia post i ells s'aixecaven per marxar cap a casa, tornava les bestioles a l'aigua i els acompanyava tot passejant. I la tarda següent, sant tornem-hi. Una vegada es va deixar la galleda amb els

capgrossos a dins i quan ho va descobrir l'endemà a la tarda eren tots morts, anorreats per la calor del sol. Aterrit per si el pare ho descobria, va buidar la galleda a la vora de l'aigua i, tot i que sabia que el pare era a dalt, a casa, descansant, era com si la seva mirada li fogués el clatell.

—Mama!

En Benjamin va mirar amunt, cap a la casa, i va veure com el seu germà petit baixava pel pendent. Li podia veure el desassossec fins i tot des d'allà. Aquell no era un bon lloc per als impacients, sobretot aquell estiu; quan van arribar a la cabana feia una setmana, els pares havien decidit que no mirarien la tele en totes les vacances i així ho van comunicar solemnement als fills. En Pierre, en especial, s'ho va prendre molt malament quan el pare va desendollar el cable del televisor i ostensiblement va col·locar l'endoll damunt l'aparell, com una execució pública en què el cos quedava penjat a la vista de tothom com un avís, de manera que tots els membres de la família recordessin què passaria amb tot aparell tecnològic que amenacés la decisió familiar de passar les vacances a l'aire lliure.

En Pierre tenia els còmics, els quals llegia en veu alta per a si mateix, a poc a poc i murmurejant, però al final se'n va cansar i aleshores buscava sempre la companyia dels pares. En Benjamin sabia que la mare i el pare podien tenir reaccions diferents, de vegades la mare et deixava que t'enfilessis a la falda i et grata-

va l'esquena lentament, però d'altres vegades et trobaves amb un rampell enfurismat i perdies una oportunitat.

—No sé què fer —deia en Pierre.

—Per què no vas a buscar capgrossos amb en Benjamin? —suggeria la mare.

—No —deia ell, i es posava darrere la cadira de la mare i mirava el sol baix amb els ulls mig tancats.

—I amb en Nils? Per què no feu alguna cosa plegats? —proposava la mare.

—Com què? —deia en Pierre.

Silenci. Allà els teníeu, la mare i el pare, asseguts, com sense forces, enfonsats en les respectives cadires de plàstic, carregats d'alcohol. Contemplaven el llac. Era com si rumiessin què podien dir, propostes d'activitats, però no els sortís res, cap paraula.

—Ep! —va murmurar el pare, i va fer un tragueta d'aiguardent, va fer una ganyota i va picar de mans tres vegades—. Au, vinga —va cridar—. D'aquí dos minuts vull veure els tres nois aquí amb el banyador posat!

En Benjamin va mirar amunt, va fer unes passes per sortir de l'aigua i va deixar caure el salabret a terra.

—Nois! —va cridar el pare—. Reunió!

En Nils era a l'hamaca penjada entre els dos bedolls, a dalt a la casa, escoltant música amb el walkman. Mentre en Benjamin escoltava amb atenció tots els sons de la família, en Nils els apagava. En Benjamin s'acostava constantment als pares, en Nils se'n distan-

ciava. Triava un altre espai, no participava. Quan els tres germans anaven a dormir a la nit de vegades sentien els pares que discutien a través de la prima paret de contraxapat. En Benjamin registrava totes i cadascuna de les paraules, fiscalitzava la conversa. De vegades s'etzibaven insults inconcebibles l'un a l'altre, es deien coses tan gruixudes que tenia la sensació que no ho podrien reparar. En Benjamin passava hores despert recreant la discussió per a si mateix. Però a en Nils semblava que li era indiferent de veritat. «Un manicomi», murmurava quan la baralla havia agafat embranzida, es girava cap a l'altre costat i s'adormia. Tant se li'n fotia, de dia anava a la seva i no feia soroll, excepte quan li agafaven aquells rampells colèrics que s'inflamen i s'apaguen. «Merda!», se sentia que venia de l'hamaca, i en Nils es balancejava i sacsejava histèric les mans per fer fora una vespa que el rondava de prop. «Cony de boges rematades!», exclamava fent unes quantes ventades. En acabat, tornava a jaure, tranquil.

—Nils! —va cridar el pare—. Reunió a la platja!

—No et sent —va dir la mare—. Està escoltant música.

El pare va cridar més fort. Cap reacció provinent de l'hamaca. La mare va sospirar, es va aixecar i va anar a cuitacorrents cap en Nils i davant dels seus ulls va començar a sacsejar els braços ostensiblement. Ell es va treure els auriculars.

—El pare vol que hi vagis —va dir ella.

Reunió a la platja. Era l'hora màgica. El pare, amb la seva mirada especial que els tres germans adoraven, una guspira que els prometia jocs i entremaliadures i sempre la mateixa solemnitat a la veu quan presentava una nova competició, una gran seriositat amb el somriure amagat a la comissura dels llavis. Cerimonios i altiu, com si hi hagués molt en joc.

—Les regles són senzilles —va dir erigint-se davant dels tres germans allà plantats amb les seves cametes primes sota el banyador—. Fills, quan sentiu el meu senyal us llançareu a l'aigua, nedareu fins a la boia i tornareu i el primer que arribi, guanya.

Els nois es van preparar.

—Tothom ho ha entès? —va dir—. Ha arribat l'hora de la veritat, ara sabrem qui dels tres és més ràpid.

En Benjamin es picava les cames escanyolides com havia vist fer als esportistes davant una competició decisiva a la televisió.

—Espereu! —va dir el pare, traient-se el rellotge—. Prendré el temps.

El pare va prémer amb els seus polzes massa grans els minúsculs botons del rellotge digital i va murmurar «què collons» per a si mateix quan no aconseguia fer-ho funcionar. Va mirar amunt.

—Als vostres llocs.

Una empenta entre en Benjamin i en Pierre en un intent de col·locar-se en una posició de sortida avançada.

—Pareu —va dir el pare—. Això no es fa.

—Doncs passem, a fer punyetes —va dir la mare, que encara era a la taula i s'omplia el got.

Els germans tenien set, nou i tretze anys i quan jugaven plegats a futbol o a cartes podien acabar embolicats en una baralla tan forta que en Benjamin tenia la sensació que alguna cosa es trencava entre ells. Els ànims s'escalfaven encara més quan el pare enfrontava els tres germans entre ells, quan declarava explícitament que volia esbrinar quin dels tres fills era millor en el que fos.

—Als vostres llocs... Preparats... Llestos... Ja!

En Benjamin va sortir com un coet cap al llac amb els dos germans al clatell. De cap a l'aigua. Sentia crits rere seu, eren la mare i el pare des de la platja.

—Molt bé!

—Vinga!

Unes passes ràpides i el fons pedregós i cantellut va desaparèixer de sota els peus. Fred de juny a la badia i, una mica més endins, els estranys corrents d'aigua encara més freda que anaven i venien, com si el llac fos un ésser viu que volgués posar-lo a prova amb diferents tipus de fredor. La boia blanca de poliestirè estava quieta en el mirall del llac, davant d'ells. Els germans l'havien fixat unes hores abans quan van calar la xarxa amb el pare, però en Benjamin no recordava que l'haguessin col·locat tan lluny. Nedaven en silenci per estalviar energia. Tres caps en l'aigua negra, crits des de la platja cada ve-

gada més distants. Al cap d'una estona, el sol va desaparèixer rere els arbres de l'altra riba. Tot es va entenebrir, de sobte nedaven en un altre llac. A en Benjamin l'aigua li resultava estranya. De cop era conscient de tot el que tenia lloc sota seu, dels animals que potser no els hi volien. Va pensar en totes les vegades que havia anat a bord de la barca amb els seus germans, el pare recollia els peixos de la xarxa i els llançava a la coberta i els tres germans s'abocaven a mirar els petits ullals esmolats dels lluços de riu, les aletes puades de les carpes. Algun dels peixos feia un bot i els germans se sobresaltaven a crits, i el pare, que s'espantava pels crits inesperats, els escridassava exaltat. Després tornava la calma i, mentre desenredava la xarxa, murmurava: «No heu de tenir por dels peixos». En Benjamin pensava que aquells peixos ara mateix devien nedar just al seu costat o just a sota seu, amagats dins l'aigua enfosquida. La boia blanca, rosa de sobte en el capvespre, encara era lluny.

Quan feia uns minuts que nedaven, les posicions de la línia de sortida s'havien distanciat: en Nils anava un bon tros davant d'en Benjamin, que havia deixat enrere en Pierre. Però quan de cop i volta es va fer fosc i el fred va començar a fiblar les cuixes, els germans es van tornar a acostar. De seguida tornaven a nedar molt a prop l'un de l'altre. Potser ni tan sols hi van pensar, i mai no ho reconeixerien entre ells, però no es van abandonar dins l'aigua.

Ara els caps s'enfonsaven més sota la superfície. Els moviments dels braços eren més curts. Al principi l'aigua escumejava amb les braçades dels tres germans, però ara el llac havia emmudit. Quan van haver arribat a la boia en Benjamin es va girar i va mirar cap a la casa. Era com una peça de Lego en la llunyania. Fins llavors no es va adonar de com n'era de llarga la tornada.

El cansament va venir del no-res. L'àcid làctic li impedia aixecar els braços davant seu. Això el va xocar tant que es va descuidar de moure les cames, ja no sabia com es feia. Una fredor a la nuca va irradiar tota la part posterior del cap. Sentia com la seva respiració era cada cop més accelerada i agitada, i una idea va glaçar-li el pit: no tindria forces per nedar de tornada fins a la platja. Va veure com en Nils girava el cap amunt perquè no li entrés aigua a la boca.

—Nils —va dir en Benjamin. En Nils no va reaccionar, continuava nedant amb la mirada fixa al cel. En Benjamin va avançar fins al seu germà gran, es respiraven agitada­ment l'un a la cara de l'altre. Les seves mirades es van trobar i en Benjamin va copsar als ulls del germà un pànic que no li coneixia.

—Com estàs? —va preguntar en Benjamin.

—No ho sé... —va dir panteixant—. No sé si ho podré fer.

En Nils es va estirar per arribar a la boia i s'hi va aferrar amb les dues mans per poder flotar, però la boia

no aguantava el seu pes i es va enfonsar en la negror de sota seu. Va mirar cap a terra.

—Impossible —va murmurar en Nils—. És massa lluny.

En Benjamin va fer memòria del que havia après a l'escola de natació durant les llargues lliçons del mestre sobre la seguretat a l'aigua.

—Hem de mantenir la calma —va dir a en Nils—. Fes braçades més llargues. Respiracions més llargues.

Va donar un cop d'ull a en Pierre.

—Com estàs? —va preguntar.

—Tinc por —va dir en Pierre.

—Jo també —va contestar en Benjamin.

—No vull morir! —va cridar en Pierre amb els seus ulls humits arran de la superfície de l'aigua.

—Vine —va dir en Benjamin—. Acosta't a mi.

Els tres germans es van apropar dins l'aigua.

—Ens ajudarem tots tres —va dir en Benjamin.

Van nedar de costat en direcció a la casa.

—Braçades llargues —deia en Benjamin—. Fem braçades llargues, tots tres a la vegada.

En Pierre havia deixat de plorar i ara avançava nedant amb determinació. Al cap d'una estona van trobar un mateix ritme, la mateixa braçada, agafaven i expulsaven aire, respiracions llargues.

En Benjamin va mirar en Pierre i va esclafir a riure.

—Tens els llavis blaus.

—Tu també.

Van riure un moment per sota el nas i es van con-

centrar de nou. El cap, arran de la superfície. Braçades llargues.

En Benjamin veia la casa al lluny i el camp de futbol amb l'herba irregular on cada dia jugava amb en Pierre. El celler i els arbustos a l'esquerra, on anaven a la tarda a collir gerds i groselles negres i tornaven amb les cames colrades pel sol plenes d'esgarrinxades blanques. I darrere de tot això, s'alçaven els avets que s'enfosquien al capvespre.

Els tres germans s'acostaven a terra.

Quan només quedaven quinze metres per arribar a la platja en Nils va accelerar i va començar a nedar en l'estil de crol com un boig. En Benjamin va maleir la lentitud de la seva estupefacció i va sortir com un esperitat darrere del seu germà. De sobte, el llac va deixar d'estar en calma quan la lluita entre els dos germans per arribar primer a la platja es va tornar més ferotge. En Pierre de seguida va quedar indefectiblement ressayat. La braçada d'en Nils abans de la d'en Benjamin quan van arribar a la platja i van córrer pendent amunt l'un al costat de l'altre. En Benjamin va estirar el braç d'en Nils per poder avançar-lo i ell se'n va desempallegar amb una ràbia que va sorprendre en Benjamin. Tots dos van arribar a la terrassa i van mirar al seu voltant.

En Benjamin va fer un parell de passes cap a la casa i va espigar per un dels vidres. I allà, per la finestra de la cuina, va entreveure la figura del pare. La seva esquena ampla corbada damunt la pica.

—Han entrat a casa —va dir en Benjamin.

En Nils recuperava l'alè amb les mans als genolls.

En Pierre pujava panteixant pendent amunt. La seva mirada perplexa a la taula desaparada. Els tres germans, esmaperduts, neguitosos, agafant aire a fora, enmig del silenci.